

Âdem (as)'ın evladı ve istidadının varisi olan insanların mertebe-i emanet-i kübrâda bütün mahlukata karşı rüçhaniyet ve liyakatlerinin gösterilmesi bütün esmayı "taallüm" etmeleriyle irtibatlandırılıyor. Bu hususu nasıl anlamalıyız?

Emanetle alakalı ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

“Evet, biz o emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik, onlar onu yüklenmeğe yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yükledi; o cidden çok zalim, çok cahildir.” (Ahzâb, 33/72)

Bediüzzaman Hazretleri, [Onuncu Söz'ün On Birinci Hakikati](#)'nde **"İnsana öyle bir istidat verip yer ile gökler tahammülünden çekindikleri emanet-i kübrayı tahammül edip ..."** buyurmakla, göklerin yerin ve dağların yüklenemedikleri bir yükü insanın yüklenmesini, **"onun istidanın buna uygun olduğu"** şeklinde nazara vermekte; böylece sözü edilen büyük varlıkların emaneti yüklenmekten çekinmelerini de onların istidatlarının buna yetmeyeceği şeklinde açıklamış olmaktadır.

Emanetin bu varlıklara arz edilışinin mahiyetini bilemıyoruz. Ancak, burada bizim için alınacak en mühim ders, insan mahiyetinin ve istidadının göklerden geçtiğini bilmek ve o ehemmiyetli sermayeyi yerinde kullanarak, israf ve zayi etmemektir.

İnsan, kendi kuvvetini vahid-i kıyasi olarak kullanıp Allah'ın kudretini bildiği gibi, iradesiyle onun iradesini, görmesiyle onun görme sıfatını, bilebilmektedir. [On Birinci Söz](#)'de insanın **"sıfat ve şuûn-u İlâhiyenin bir mikyası"** olduğu beyan edilir. İşte bu yüksek ve camî' istidadı dolayısıyla, insana bütün esma talim edilmiş ve mahlukatı tanımak, vazifelerini anlamak gibi ilimler ve fenler ona ihsan edilmiştir.